

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan sredo, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

C. kr. avskultanti.

Po zadnjem žalostnem dogodku v vinogradih Bizeljskih poudarjalo se je na višjem mestu, da ni dobiti dovolj slovenščine zmožnih upravnih (političnih) uradnikov. Slovenske novine in drugi poklicani krogi so dostojno objasnili dotične zadržke. Ker se večkrat tudi od sodniških višjih oblastij zglašajo take trditve in ker jim pritrjuje celo pravni minister, kakor pričajo njegove zadnje naredbe, kjer se govori zapored o neki jezikovni „možnosti“, zato moramo stvar malo prerešeti in si jo ogledati s prave strani. Ako pa hočemo to, tedaj nam treba začeti pri podlagi in viru, iz katerega se jemlje sodniški uradniki, treba nam je govoriti o avskultantih. — Kakor znano, so avskultanti ali adjutirani (plačani) s 500, nekateri s 600 gl., ali so neadjutirani (neplačani). Nastavlja jih višje deželno sodišče; pri nas ono v Gradci.

Ko zvrši mladi pravnik mnogoletno učenje, ko položi vse tri teoretične državne skušnje, določuje višje deželno sodišče, se ima li sprejeti kot neplačan pravni praktikant. Pravni praktikant mora nadomestovati referentom pisarje, kmalu pomaga jim tudi v drugem uradniškem poslovanju, in za vse — ne dobi nič bora. Pa ne samo to ne, nego čas, odkar je ustopil, pa dokler ni postal c. kr. avskultant, mu niti ne šteje v službena leta, kar je unicum proti vsem drugim uradniškim kategorijam Avstrije in menda uradništvu vsega omikanega sveta. To čudno stanje pa ne traja morda nekaj tednov, nego znani so nam mladi dobri juristi, ki so čakali po 15 mesecev in še več, predno so sploh prišli v kategorijo neplačanih avskultantov, — kajti nobeno mesto ni bilo izprazneno! Potem čakati jim je zopet lepo število mesecev, da pridejo do zaželjene adjuta; tako da znaša pri nas ta brezplačna doba do 2 leti in še čez. V tem obroku pa ima, razen osem uradnih ur, dotični dosta časa, da premišljuje, kako bi živel sodniškemu stanu dostojno

in kako bi potolažil — svoj želodec. Neverjetno se glasi, da bi človek, ki je študiral najmenj 16 let, ki je položil vse juridične državne izpite, večkrat dosegel tudi doktorsko čast, da bi tak človek ne zaslužil ni vinarja. So li avskultanti res tako slabi in nič vredni? Nikakor! Znano je, da marsikateri vodi ves referat in da treba referentu le podpisavati.

To neplačevanje pa bode polagoma splošen uzrok, da bodejo v državno službo stopali le sinovi bogatinov ali k večjemu uradnikov. S tem pa postane iluzoren temeljni zakon, ki pripušča k državnim službam vsacega državljana.

Siromašen, neplačan avskultant mora delati dolgove ali pa, če moč, pečati in ukvarjati se s postranskim poslom, da more živeti dostojno sodniškemu stanu. Prvo ga upogublja za bodočno, kajti tudi pri poznejših pičlih plačah ne more se izkupati iz dolgov, drugo ga ustavlja, da bi se popolno posvetil sodniški praksi; prvo nam ne daje kaj prida sodništva, drugo nikakor znanstveno izobraženega. V taci razmerah je pač razumljivo, da ubožen naš kmet, kateri nam je neposredno dal skoro vso našo narodno inteligenco, in da drugi praktični Slovenci ne dajo radi svojih sinov na višje šole, temveč tja, kjer si poprej kruha služijo. Te razmere pa so deloma tudi uzrok, da imamo mej nami vedno dosta tujih, našega jezika neznajočih uradnikov, ali pa sinov naših bogatašev in uradnikov, ki, do malih častnih izjem, tudi našega jezika ne umejo, umeti nečejo, ter kateri našega naroda ne poznajo. Neugodne okoliščine bi tedaj res lahko uplivalo, da ne bi imeli dovolj mladih slovenskih pravnikov, a vzlic temu poznamo jih mnogo pri sodiščih na Slovenskem, ki imajo naš materni jezik popolnem v oblasti. Trebalo bi tedaj le seči po njih, a kakor se nam vidi, ne daje se jim nikaka, prav nikaka prednost pred onimi, ki našega jezika ne znajo dovolj, bolje, ki ga le za silo lomijo. Nerazumljivo nam je vsaj, kako bi sicer taki zmožni ljudje čakali do dve leti na adjutum, in več ko jedno leto, predno sploh posta-

nejo avskultanti — in kako se na drugi strani more trditi, da ni dovolj pravnikov, ki bi umeli naš jezik! — Naslednje vrste skušale bodejo ta pojav razjasniti.

Statistično se razporejajo avskultanti pod višjim deželnim sodiščem Graškim tako:

1. Za Štajarsko je sistemiziranih 56 avskultantskih mest. Od teh 56 avskultantov, kakor jih kaže konkretalni status začetkom leta 1883, ne zna nobeden popolnem slovensko.

2. Za Koroško je 19 mest. O ravno omenjenem času bil je od teh 19ih avskultantov slovenščine zmožen — jeden.

2. Na Kranjskem je 22 avskultantskih mest. Mej tukajšnjimi avskultanti je sedaj 6 taci, ki ne znajo popolnem našega jezika.

Vprašamo: ali res nobeden slovenski Štajarec, niti Korošec ne študira pravoznanstva? Pač; med 22 kranjskimi avskultanti je — 11 Štajarcev. In li Kranjcev tudi manjka? Mislimo, da ne, kajti poznamo tu 7 pravnih praktikantov, kojih nekateri čakajo že do 1 leta na neplačano avskultantstvo. Poznam mlade juriste, ki so morali samo zaradi pomanjkanja materialnih potrebščin prestopiti drugam, kjer so mogli shajati. Kaki pa bodejo nasledki nameščenj takih avskultantov?

Vsi zgoraj naštetih slovenščine nezmožni avskultanti postanejo, vsaj v ogromnej večini, s časom sodniški pristavi, sodniki i. t. d. po Slovenskem, kajti že nastavljeni v državni službi, ne dajo se odpraviti tako z lahka. Kakor smo pokazali, je zaloge taci mož toli ogroma, da jih imamo dosta za prav desetletij. V teh desetletjih prosvetljenega 19. veka pa se bodo vodile razprave, kakor pri nekem sodnem dvoru med Slovenci sedaj, da večkrat od celega sodnega dvora ne ume drug slovenskega obtoženca, kot zapisnikar odnosno pisar, ki je ob enem — gotovo izvrsten tolmač. To je potem po ustavi nam garantirana usnost (Mündlichkeit) našega kazenskega poslovnika! — Ako tedaj nečemo,

LISTEK.

Slavnostni dnevi v „zlati slovanski Pragi“.

Ko smo zapustivši slovensko mejo morali se voziti skozi Štajarsko, čez Semernika skalovito gorovje po dolnjeavstrijski ravnini, skozi hrupni Dunaj, potem po rodovitnem zadunajskem polju, dokler nismo onkraj moravsko-avstrijske meje zopet prišli na slovanska tla, — nas je pač pogostoma misel obhajala, kako žalostno je, da nam je do naših najbližjih bratov na severu tako daljna pot skozi tuje dežele! Ko smo pa zopet srečavali slovanske napise in slišali slovanski govor na postajah, obhajali so nas čuti, kakeršni nas obhajajo, kadar vemo, da smo na domačih tleh. Nad vse nas je pa razveselilo, ko nas stopivše z vozov na Praškem kolodvoru pozdravita stari prijatelj slovenskega naroda, g. Lego in dr. Kajzl, člen slavnostnega odbora, s slovensko besedo. Tedaj Čehi se uče tudi slovenskega jezika!

Tam v divnih naših gorah ob Bledskem jezeru in drugod jim je omilel narod naš in njegova beseda! Ko se nam je reklo, da bomo za svojega bivanja v Pragi „gostje Praškega mesta“, odpeljali smo se v odkazano nam stanovališče.

Zvečer pa smo v malehni družbi se razgovarjali in o tej priliki marsikaj slišali, kar je kazalo, kako se Čehi vse bolj zanimajo za okolnosti, v katerih je Slovanstvo v Avstriji, nego mi Slovenci. Veselje, da so toliko lepega že dosegli, jih ne omamlja in jim ne kali bistrega pogleda v sedanje narodnostno stanje svoje, da ne bi izprevideli nevarnostij, ki še vedno preté v kljub vsem krasnim dosedanjim uspehom njih narodnemu obstanku. Koliko smo mi Slovenci v tem lahkomiselnosti!

Drugi dan je bila se ve da naša prva skrb videti narodno gledališče. Nad Veltavo na verižnem mostu smo se postavili in z občudovanjem zrli v to krasno, okamenelo fantazijo prof. Žitka, v kateri se mogočnost z lepoto tako harmonično družijo, da po sodbi strokovnjakov spada zdaj mej najlepše gledališke stavbe v Evropi, če ni najlepša mej vsemi.

Ob 12. uri je bila akademija v novem gledališču. Prvič se je tu zbralo odlčno občinstvo, odlčno tudi po galerijah; kajti lože in sedeži so bili prepuščeni s pravo slovansko, pristržno gostoljubnostjo po večem delu slovanskim gostom. Vse je bilo osolpнено od tega čarobnega bleska, ki je odseval od brezštevilnih električnih lučij in od zlatih okraskov, obilno povsod razdeljenih pobelkastih doprsij, lož, balkonov in galerij; k temu blesku je bil v prijetnem nasprotju rudeči baršun sedal. Z obrazov občinstva pa je sijala sreča in radost ter z zadovoljstvom čitalo je nad pozoriščem v zlatu blesteče besede: „Narod sobě!“ Da! Ta krasni Musam posvečeni bram je češki narod postavil sebi! Postavil ga je pa tudi v čast in slavo Slovanstva sploh, o tem so pričali gostje, kateri so bili prišli iz vseh slovanskih pokrajin, da bi se radovali z brati, češ, to je slovansko, tedaj ne samo češko ampak tudi nas vseh Slovanov. Ko se je zavesa vzdignila in se je prikazala gospa Bitnerova ter začela z živočutno besedo izražati, kar je vsem v srcih plamenelo, kanila je marsikomu skrivaj solza z očesa. Ko je

da v dolgem tem času ne ostane vladajoči status quo ante, ter ako hočemo, da pridemo enkrat iz tega circulusa, po katerem se bode lahko vedno in vedno še trdilo: „nimate vašega jezika zmožnih sodnikov“, — tedaj morajo v to poklicani našinci na pravem mestu izposlovati trdno vodilo: v slovenskih pokrajinah imajo se nastavljeni samo oni uradniki, ki se na postavno določeni način skažejo, da znajo popolnem slovensko v besedi in pismu.

Kakor smo dokazali, imamo dovolj zmožnih močij, ki svojega znanja v materinščini ne opirajo na privatna spričevanja, so v njem popolnem izobraženi in ki se neso izobraževali zato, da bi jim tekmeči brez zakonito zahtevanih pogojev jemali kruh.

Sklepamo: popolno zakonito dokazano znanje našega jezika mora biti jeden glavnih pogojev nastavljenju sodniških uradnikov, posebno avskultantov, po slovenskih pokrajinah. Samo ob sebi pa je umevno, da bi imelo o konceptnih uradnikih rečeno veljati tudi za pomožne uradnike.

„Slov. Pravniki“.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 27. novembra

V nedeljo obiskala sta Nj. visokosti cesarjevič Rudolf in nadvojvodinja Štefanija novo česko gledališče v Pragi, kjer sta bila pri ustupu v krasno dekorirano dvorno ložo z burnimi slava-klici nazdravljena. Godba je intonirala cesar-ko himno, katero je mnogobrojno zbrano občinstvo stote poslušalo, na to pa zaorijo zopet urnebesni slava-klici. Ustavoverno plemstvo odlikovalo se je tudi o tej priliki s svojo odsotnostjo; izmed deželnih odbornikov pa ni bilo navzočih Walderta in Volkelta. Večraj zjutraj odpeljale ste se Nj. visokosti zopet na Dunaj ter se od ondot podale v Budimpešto.

Konferenca 73 nemških poslancev na Českem, ki je bila v nedeljo v Pragi zbrana, se je omejila samo na to, da je sklenila tri resolucije. Prva zadeva administrativno delitev česke dežele v dva dela, katere naj bi Nemce oprostita vsakega jezikovnega prisiljenja ter naj bi zagotovila iz nemškega ljudstva vzeto uradništvo. Poslanci imenujejo to zahtevo opravičeno in izvedljivo brez državno-pravne preobrazbe. Torej bodo, vzdrževaje ob jednem zahtevo za priznanje nemškega državnega jezika, delovali v prvi vrsti na to, da se prvič v državnem in deželnem českem zboru odobruje zahteva administrativne delitve na ta način kakor šolski okraj, z ustanovljenjem jezikovno enakih upravnih in sodnih okrajev in pripadajočih drugih instanc, v drugi vrsti pa na to, da se bodo v državnem zboru že izproženi in za razpravo zreli predlogi o jezikovni naredbi in državnem jeziku vzeli v obravnavo. II. resolucija pa določuje, da naj se bode z ozirom na to, da izstop nemških poslancev iz zastopniških zborov ni političen program nego čim neizogibljive sile ter skupna zadeva vseh avstrijskih Nemcev, o tem odločevalo v skupnem shodu vseh dotičnih nemških zastopnikov. III. resolucija zadeva sklicavanje strankinega shoda ter naroča nemškemu poverjenikom na

Českem, da se o tem sporazume s strankinim vodstvom na Dunaji.

Vnanje države.

Izmed srbskih ustaških vodij nahajajo se Pašić, Stanojević, Milenović in Marinko Marković na bolgarskih tleh. Od ondot je poslal Pašić proklamacijo na srbski narod, v kateri nagovarja radikalno stranko k vztrajnosti in upornosti oddaji orožja. Orožje da jim je zadnja instanca, ako to popuste, jih bode vlada po nedolžnem obsojila in politično nsmrtila. Proklamacija končuje z besedami: „Hajd v Beligrad k velikej skupščini!“

— Marković se pritožuje v jednem pismu na inozemske časnike, da je vlada ustaše obdolževala plenbe ter jih označevala bandite. To obrekovanje odbija s trditvijo, da je bila upornikom v Knjaževcu prišla v roke državna blagajnica s 600 000 franki, katere se pa neso dotaknili; tudi občinske kase da so pustili v miru in se ves čas ustanka ob svojem preživeli.

Takoj po povratku ruskega carja iz Kodanja se je pojavila vest, da se bode meseca decembra pod predsedstvom carjevim vršilo posvetovanje o političnih reformah za vso Rusijo. Vedno odločneje se trdi, da je bil car ministroma Tolstemu in Pobjedonoščevu ter Katkovu naročil sestaviti „gossudarstvenij ustav“. Ta državni statut naj bi v glavnem obdržal princip samodržtva, ob jednem pa naj bi omogočil uglednim ljudskim zastopnikom posredovati mej krono in ljudstvom, sovetovati vladi načinom, kateri se ima natančneje še določiti, ter tako ustrezati občinam zahtevam ruskega ljudstva. — Pred kratkim je zopet izšel nihilistovski „Listok narodnoj voli“, v katerem se naznanja nadaljevanje terorističnega boja. Listok objavlja ob jednem kroniko vseh ruskih uječ z imeni ujetnikov vred, iz katere se razvidi, da je bilo nekaj resnice v poročilih o zaprtih ruskih častnikih.

Ministerski svet v Egiptu je sklenil odpisati 2000 mož egiptske žandarmerije in 6000 Beduinov v Suakim ter se dogovoriti v Beduinskimi načelniki spodnjega in gornjega Egipta. Ta ekspedicija naj bi osigurala cesto mej Berberom in Suakimom ter zavarovala pot iz Chartuma in Senaara v Egipt. V Chartumu je zavladal občen strah, ker kroži vest, da se laži-profet Mahdi z močno svojo vojsko približuje mestu. Baker-paša prevzame poveljništvo označene ekspedicije. Laži-profet Mahdi zove se pravim imenom Mahomed Amet ter je energičen, fanatičen fakir, sloke postave in bledorujave polti. Pri somišljenikih pridobil si je s svojimi asketičnimi vajami ime svetnika ter si domišlja, da je od Mahomeda obljubljeni profet, poklican v to, da preustroji Islam ter izvede občno jednokost, enakopravnost, vzajemno vero ter združen imetek; kdor vanj ne veruje, bodisi kristijan, mahomedanec ali kdor koli, naj se uniči.

Dopisi.

Iz Ljutomera 25. novembra. [Izv. dop.]

Iz vseh mest, trgov in krajev na Slovenskem, katere je blagovolil letos obiskati naš presvetli cesar, se poroča o svečanostih, ki so se vršile na čast onim, koji so bili odlikovani zaradi zaslug. Da imamo tudi v našem trgu odlikovanca, g. Kukovca, deželnega poslanca in načelnika okrajnemu zastopu Ljutomerskemu, je že znano. Znano pa še ni, da se je tudi g. Kukovcu na čast, povodom njemu od presvetlega

cesarja podeljenega zlatega križca s krono za zasluge, vršila svečanost, in sicer v nedeljo 18. novembra. Ta dan se je namreč v gostilni g. Lika pri Sv. Križi na Murskem polji blizu Ljutomera vršila prav narodna veselica.

Ko se popoldne pripelje slavljeneč g. Kukovec mej burnimi „živio“-klici na mesto svečanosti, zasvira godba in možnarji pokajo. — Da se je na čast slavljenču govorilo in se od vseh strani čestitalo, ni treba omenjati. Gospod Kukovec, zahvalivši se, je poudarjal, da odlikovanje cesarjevo ne velja njemu, nego narodu in okraju, mej katerim živi in katerega zastopa.

Pri sledečem plesu so se mursko-poljski „banderasi“, nad katerimi je imel presvetli cesar v Radgoni posebno veselje, zabavali do ranega jutra.

Nehote pa moramo vprašati, zakaj se g. Kukovcu na čast ni napravila svečanost v Ljutomeru, in zakaj se slavljenču zlati križec, v dokaz cesarskega priznanja, ni izročil nekako svečano, kakor drugod? Nehote se mora domnevati, da je imel pri tem opraviti znani „jazbec“, ki kot politični uradnik v našem okraju ni zapustil predobrega spomina. Hvala Bogu, da ni več mej nami onega, ki je netil sovraštvo in rušil inace prijetno društveno življenje.

Iz Ribnice 22. novembra. [Izv. dop.] Lastnik tukajšnjega „Kunst-Diorama“ postavil si je bil pretekle dni sredi Ribniškega trga svojo začasno kolibo in krog nje skopal jarek, da se je odtekala „plojdra“ težke nesnage. Za to vzgledno — podjetje bi bili imeli biti naši „purgarji“ temu tujcu hvaležni in se ali obilo udeleževati njegovih predstav, ki jih je dajal po deset soldov, ali pa naj bi ga bili posnemali... ne pa, da so pustili obležati kup blata le-tam, kamor ga je s trudom popotni mož nagrabil.

Da se to ni zgodilo — po splošnej želji, — ni nič čudnega, kajti kvantum blatne mase zdi se tržkemu prvaštvu že iz starega principa vse bolj primeren v lepotičje Ribnici, nego baš jarki in kanali; ti so v eri sedanje občinsko-vladne in tržkogospodujoče sisteme prišli popolnem ob — kredit! Če se potem premisli, da kredit le-ta sam ni pet grošev vreden, je pa dovelj, če rečemo: „tu smo na suhem“.

Odmev na tukajšen dopis od 4. novembra, kjer se je zopet jedenkrat z resnico v svet sunilo, napravil je po nekaterih ušesih in — stenah toliko ropotanja, da bi bil človek skoraj mislil, da se bodo luže in blato že zhog tega „vetra“ do trdih tla! — posušile, kar se pa žalibog ni zgodilo, marveč v zimsko smrčanje zamaknjeni medvedje planili so po koncu in zahrčali: „Vrag nas, udrihnimo resnici spet jedenkrat po obrazu in smrčimo dalje — poleg blata in luži!...“

Nek orjak — Bog mu grehe odpusti! — izrazil se je bil za onih dnij celo: „Mk, — mk, mk, da sem le jaz znotraj na suhem, to je „dobru“, kdor če pa zunaj po suhem hoditi, ta naj pa lužo in blato z jezikom polize!“ — Ker pa mož ni z

dokončala prolog, pohvaljena je bila z živahnim ploskom. Prvi plosk v tako krasnem gledališču! Pri nas bolj vročerkvni južnih Slovanov bi bil ta plosk gromovit, tu pa je bil zmeren. Vse je bilo tako svečano in slovesno, da je ostalo čutje bolj v sreih, ter ni prisilila po vsem na dan. Morda pa je tudi Čehi izučila usoda že bolj kakor nas, celo o največji radosti krotiti izjave čutov srčnih. Da! ploskati in z glasnim krikom odobravati bi morda mi znali bolje; ali pa tudi delati? Na to je nastopilo pevsko društvo „Hlahoi“ s svojo zastavo ter krasno zapelo slavnostno Bendlovo kantato. Po epilogu je bila akademija dokočana in podali smo se v „Saski hotel“, kamor smo bili gostje povabljeni na obed. Tu smo se spoznali bratje iz raznih strani sveta, tu je vzplamnela slovanska vzajemnost in v napitnicah dobila svoj primeren izraz. Prišel je pozneje tudi dr. Rieger in zagotavljal vse Slované čeških simpatij, češke bratovske ljubezni, ter prosil v tem vzajemnosti od ostalih Slovanov češ, da so Čehi še zmerom veliki nevarnosti glede svoje narodnosti izpostavljeni.

Po obedu smo se odpeljali v gledališče, kjer se je predstavljala opera: Libuša. Blizu gledališča

je nad vrati verižnega mosta električna luč, kakor solnce, z dnevno svetlobo razsvetljevala ves prostor in tam na tisoče zbrano ljudstvo, ki je svoje veselje izraževalo z navdušenim pevanjem pesni „Kde domov muj“ in „Hej Slované“, in poslednje pesni „hrom a peklo“ je vselej zabučalo in zagromelo, da se je zemlja tresla. Ko so pa začeli vozovi s slovanskimi gosti pribajati, vzprejemali so jih tisočeri slava-klici. V gledališču sama krasota, sam sijaj in blesk! Vse v praznični opravi, dame v najkrasnejših toaletah, Poljaki in Rusini v narodnih oblekah! Predstava s svojim staro slovanskim značajem, s čvrsto slovansko godbo zdaj — žalibog! — oglušlega skladatelja Smetane, kateri se je o burnem plosku moral pokazati občinstvu, končala se je z Libušinim prorokovanjem, katero so spremljale mnoge krasno sestavljene žive podobe iz zgodovine češke. Mej akti pa smo hodili gledat v glavni foyer prekrasne slike, izmed katerih so nas Slovence najbolj zanimale podobe na stropu, predstavljajoče v treh skupinah propad, probujenje in zlati vek umetnosti, katere je po načrtu Fr. Ženiška naslikal naš rojak I. Šubic.

Iz gledališča smo šli v „Měšťansko besedo“, kamor smo bili povabljeni na prijateljski večer. Slovenci smo bili tam z navdušenimi slava-klici sprejeti, in o prijaznem razgovoru in o poslušnji petja „Hlaholovega“ in sviranji godbe, ki je nas Slovence z „Naprej“-em in „Milo lunico“ razveselila, minil nam je hitro čas in o polnoči smo odšli, zopet srčno pozdravljeni od še zbranih Čehov. Tako je pretekel prvi slavnostni dan.

Dopoludanski čas družega slavnostnega dneva je bil namenjen ogledovanju znamenitostij zlate Prage. Slovanski gostje so se zbrali v prostorih češkega kluba in od tod smo šli najprej v narodno gledališče, ogledovat tiste dele, katerih nam ni bilo moči videti zvečer. Očarali so nas velikolepni prostori kraljevski, ki so od ostalega gledališča nekako ločeni s tem, da imajo svoj posebni vhod ob Veltavskem bregu.

Po marmornih stopnicah ob marmornih stenah se pride v prednjo dvorano, okrašeno s podobami zgodovinsko imenitih krajev; prekrasen je potem salon s svilnatimi tapetami in Brožikovimi slikami, predstavljajočimi tri najslavnejše dobe česke zgodovine.

„dobrim vzgledom naprej šel“, se do zdaj še ni nihče za to nevaležno rolo oglasil. Nam tedaj vender le še to jedino upanje ostane, da dobimo v kratkem kacic 24° mraza, ki bo skrčil vso to „plojdro“ v trdo maso, katera novim in celim podplatom dosta boljše dé, nego baš — „blatno testo“!

Bi omenil človek še tiste budalaste korifeje, ki je tisti čas — če se ne motim 12. novembra — tudi neko infamno vest za kulisami — na nos pripela, pa — ker je pero o „blatu“ že itak dosta povedalo, naj skočim korak čez — originalno lužo, dalje.

Ne morem kam, da ne bi dejal jedenkrat v „griff“ tudi predmeta, ki slovenskemu dnevniku vedno dobro služi; če mislim jaz s tem: naš kranjsko-nemškutarski element, ne jemljite mi tega v zlo, gospod urednik. Vsakemu svoje! Zakaj ne našim nemškutarjem? Če so baš oni faktor, ki bije mej nami „den Kampf um's Dasein“, zakaj bi ne računil z njim, če že ni drugače!

V našem sodnijskem okraji je 1.2 % Nemcev; to si dobro zapomnite, gosp. urednik. Če zdaj k tem doštejemo Ribniške nemškutarje, katerih je recimo pet, ter vzamemo v poštev še ženski „material“ in otroke istega Izraela, potem bi bili nemški žganci kot konfekt — z nemškutarskim „putrom“ in maslom zabeljeni; in če slednjič v ozir vzamemo teh nemškutarjev „hab und gut“, tedaj pridemo do rezultata, da si brez „g'schäfta“ in „hazardspiela“ ne opomorejo dosti, nikdar pa toliko ne, da bi ptuja, s slovenskim denarjem plačana stanovanja v — „štant“ prevzemali. Torej — ne kaže drugače nego živeti narodnjaku mej njimi brez strahu; če pa že hoče, živi lahko v božjem, a v nemškutarskem strahu ne; — to naj bi si jedenkrat za vselej zapamtili „die deutsch cultivirten!“ ...

Svojo dušno pašo pa naj sesajo iz nemško-judovskega časnikarstva kolikor hočejo za kulisami, — za ta „kenonenfutter“ jim nihče nevoščljiv ne bode!

Na svidenje!

S.

Iz občine Borovniške 25. novembra. [Izv. dop.] Na moj dopis, v katerem sem v imenu splošne nevolje kazal nepremišljenost našega krajnega šolskega vodstva, odgovarjata v predzadnji številki „Slov. Naroda“ naša gospoda učitelja. Opravičiti se hočeta s tem, da so izmej 5 dnij, ki sta jih odločila za pripravo drv, samo trije bili šolski dnevi. Samo trije dnevi! Glejte no, kakor da bi ne bila vsaka ura, ki se jo pri pouku iz ničevnega uzroka zamudi, mladini ukradena! Človeku ni treba, da bi imel učiteljski poltic, vsakateremu je kaj tacega jasno, ima če le vest. Dalje celo tajita gospoda učitelja, da bi se bilo začetkom tega leta kaj nauka pritrgalo. Pritrgalo se ga je, da! Na Vrhniki se je šola pričela 17. septembra, pri nas pa 21. septembra. Zakaj bolj pozno, izgovarjalo se je z besedami: Šolo belimo, peči popravljamo! Pri taci izgovorih, katerim v okom priti je čas bil cele po-

čitnice, pri taci jalovih izgovorih je pač vse jedno, ali se 8 dnij utrja, ali pa le 3 dnevi. In naj učiteljstvo še tolikrat svojim nadzornikom naznanja, da zavoljo taci uzrokov ne opravlja šole, kljub temu in zmirom bo naša sodba prava, sodba namreč, da se taki zadržki o pravem času odstraniti mogó! Jaz v svojem dopisu tudi druge in drugačne sodbe izrekel nesem. Zato je malo modro, če se naše učiteljstvo v „pojasnilu“ sklicuje na pohvalo svojih nadzornikov, katere nobeden napadal ni. Jaz sam tudi na svojih otrocih vidim, in ni me treba nato opozarjati, da učiteljstvo naše stori, kar mora.

To je sicer dosti, vse pa še ni. In da navedem še to: tisti ponedeljek so otroci v hudem mrazu nekateri prišli po 1 ali 2 uri daleč v šolo, a drv ni bilo, reklo se jim je koj zopet nazaj domov — tukaj bi se pač dalo še kaj govoriti! Ali rajši neham, da ne bo preveč. Oče, kot poprej.

Občni zbor c. kr. kmetijske družbe kranjske.

(Dalje.)

K točki zastran posojilnic oglasi se centralni odbornik dr. Poklukar in pravi, da se je centralni odbor obrnil do vseh posojilnic na Kranjskem, naj poročajo o svojem delovanju posebno z ozirom na kmetijski stan. Dosedaj došla sta dva odgovora, in to od posojilnice na Vrhniki in od kmetске posojilnice za Ljubljansko okolico, kateri slednji je posebno zanimljiv in premišljen. Izvrstno poročilo, katero je sestavil g. Anton Knez, kaže natanko pot, kako posojilnice za kmetovalce ustanavljati, kako velik, dobrodejen upliv imajo na kmetijstvo, potem razliko kmetских posojilnic od istih za druge stanove itd. Poročilo g. Anton-a Kneza bode prav dobro uplivalo na ustanovo novih kmetских posojilnic na deželi.

Dr. Poklukar pravi, da se ne more danes spuščati v podrobnosti tega poročila, ker bi bilo to za današnjo obravnavo preobširno, a ko dojdejo poročila še drugih posojilnic, sestavi se bode skupni elaborat, ki se potem pošlje podružnicam in posamičnim udom.

Centralni odbornik g. Robič poroča nadalje: Ukrép, naj se vrši dražba goved, nakupljenih iz podpórinih novcev, jedao leto v Kranji, drugo v Lescab, izpolnil se je prvič že letos, kajti vršila se je dražba v Lescab.

Razni predlogi mnogih podružnic so pri poslednjem občnem zboru 15. dne novembra meseca l. l. prišli na vrsto še le popoldné, toda ker zbor ni bil ukrepčen in se zatorej o njih ničesa ni moglo ukreniti, izročili so se kar centralnemu odboru v obravnavo.

Kaj je v tej stvari določil centralni odbor, posname naj se iz naslednjega:

Na željo podružnice v Kranjski Gori: naj bi centralni odbor imel v zalogi dobro dételjino in trávino seme, da bi je potem kakor Rigajsko laneno

seme po znižani ceni oddajal kmetским gospodarjem, prosil je odbor v proračunu o podporah 1884. l. za tega voljo 200 gld. državne podpore, in čakati je o tem še odloka sl. c. kr. ministerstva poljedelstva.

Karse tiče predlogov podružnice v Rudolfovem:

- Tangento centralnega odbora pri doneskkih družabnikov, ki je sedaj določena od 2 gld. na 1 gold., znižati do 50 kr. O tem more ukreniti samó občni zbor in posamičnim podružnicam se ne dovoljuje nikaka izjema, a ta predlog ni splošen, temveč stavl se je le za podružnico Rudolfovsko
 - delati na to, da se ustanovi v Ljubljani trgovska in obrtna šola, in
 - v Rudolfovem poljedelska šola.
- Ker je dežela že dobila potnega učitelja poljedelstva, katerega plačuje država, in ker imamo trgovsko šolo, ki je na dobrem glasu ter odprta vsakemu, zato centralni odbor ni storil zaradi tega nikakega koraka, kajti kakeršna je stvar, bilo bi vse prizadetje brezuspešno in poskusiti bi se moglo samó potem, da je kaj takšnega pravilno ukrenil občni zbor.
- storiti, da bi se opravila prepoved o trženji s koreninastim trsjem znotraj Kranjskega.

Dotično prošnjo je sl. c. kr. ministerstvo poljedelstva z ukazom 20. dne marnja meseca 1883. l. šte. 3486/679 kar naravnost zavrglo, o čemer se je poslalo Rudolfovski podružnici poročilo, a poslala se jej je z dopisom 3. dne aprila meseca t. l. št. 980 tudi dotična rešitev predlogov a, b in c.

O željah podružnice Metliške:

- delati na to, da se napravi na Dolenjskem železnica;
- naj se ukaže potnemu učitelju, da pride tjakaj razlagat o Phylloxeri;
- da se dobodi seme ameríkanških trsov, katero naj se razdeli;
- delati na to, da bi se postavil zopet živino-zdravnik;
- donesek učiteljem znižati na 1 gold. in vse povabiti, naj pristopijo družbi.

O tem se poroča:

ad a) Da je centralni odbor utemeljeno peti-cijo o napravi železnice po Dolenjskem na višje mesto oddal že 5 dne februarja meseca 1880 l. šte. 76 ter prosil poslanca gospoda Viljema Pfeifferja, naj to za Dolenjsko prevažno vprašanje spravi v sl. poslansko zbornico. Ker je bilo vse poskušanje brezuspešno in ima ta predmet priti v obravnavo letošnjega deželnega zbora, zato se ni storil zdaj nikakeršen drug korak, dokler ne bodo znani letošnji ukrepi deželnega zbora.

ad b) Gospod potni učitelj se je odposlal v tamošnji kraj, toda uvidelo se mu je koristneje, da poučuje o drugih predmetih, ker je o Phylloxeri že prejšnja leta predaval mnogo potov gospod Richard Dolenec ter so se podružnici poslali tudi poučni spisi o tem kvarljivci.

vine, Přemyslovsko, Lucemburško in Habsburško, zraven pa je budoir v prijetnih svetlih barvah, okrašen s Hynajsovimi podobami letnih časov.

Od gledališča nas odpeljejo vozovi k Wallensteinovi palači, kjer smo videli bivališče slavnega in mogočnega moža po večem tako ohranjeno, kakeršno je bilo nekda.

Od tod se odpeljemo na Hradčane, t. j. na Praški grad, kjer smo najprej občudovali letovišče kraljice Ane Jagelonke (Belvedere), katerega klasično arhitektoniko kakor tudi znotraj po stenah na mokro naslikane podobe iz češke zgodovine nam je naš voditelj g. Toner kot strokovnjak tako jasno in zanimivo razlagal.

Nato smo videli cerkev sv. Vida, katero je hotel Karl IV. tako veliko sezidati, da bi bila prekosila po velikosti vse cerkve sveta. Ali delo se ni dokončalo. V našem času so začeli dozidavati po prvotnem črtu to gotško cerkev, ki bode dozidana gotovo jedna najlepših na svetu. V cerkvi nas je zanimala temna kapelica sv. Vavla, v katere stenh se leskeče drago kamenje.

Poslednjič smo si ogledali v gradu zgodovin-

ske znamenite prostore, zlasti pisarno kralj. namestnika, iz katere so l. 1618 namestnika Martinica in Slavato s pisarjem Platerom vred skozi okna pometali, kakor tudi dvorane, v katerih se vršijo dvorne veselice; potem smo zahvalivši se svojemu voditelju in razlagalcu odpeljali se k slavnostnemu banketu v „Měšt'anski besedi“, o katerem je že telegrafčno poročilo prinesel „Slov. Narod“. Slavnostni odbor ni slovanskih gostov tako posadil, da bi bile posamezne skupine skupaj sedele, ampak pomešal jih je tako, da so imeli priliko z različnimi odličnimi možmi se seznaniti.

Po banketu smo šli v gledališča gledat drugo slavnostno predstavo, novo tragedijo še mladega pisatelja Adamka: „Salomena“, ki je bila s pohvalo vzprejeta ter se je moral pisatelj pokazati občinstvu.

Po predstavi nas je zopet prijetna zabava združila v „Měšt'anski besedi“.

Tretji dan je tudi še nekako spadal k slavnostnim dnevom, kajti bili so še skupni obedi, pozdravljanje „Sokola“ Ljubljanskega (kakor je že „Slov. Narod“ poročal), in zvečer se je predstav-

ljala krasna opera Dvořakova: „Dimitrij“, o katerej se bode še mnogo govorilo, kajti nesla bode slavo češke glasbe čez meje Slovanstva; nameravajo jo namreč tudi na Dunaji v dvornem opernem gledališči peti.

Ta dan smo tudi obiskali našega rojaka M. Majarja, kateri samotereč v Pragi čaka ugodnega časa za operacijo mreene na očesu, vsled katere je ubožček skoro popolnoma oslepel. Mož je v kljub svoji nesreči ohranil veselo srce; to dela menda njegova navdušenost za slovansko idejo.

S teškim srcem smo se poslavljali četrti dan od bratov, ki so nas tako gostoljubno in prijazno vzprijeli, pri katerih smo toliko krasnega videli, toliko lepega slišali, kar nam je srca unemalo za Slovanstvo in krepilo upanje za slovansko bodočnost. Zapustili smo zlato Prago z zavestjo, da smo tu doživeli najlepše dneve svojega življenja, pa tudi s trdnim sklepom, posnemati češko požrtvovalnost in stanovitnost, ki vodi narod do tako lepih uspehov, in širiti one ideje, katere so nam v srcih o tej priliki živeje vzplamenele, ko smo gledali češko slavo in praznovali praznik slovanskega bratoljubja.

ad c) Kar se tiče te točke, prosil je centralni odbor 1881. l. z ulogo 7. dné januarja omenjenega leta grozdnega semena pri sl. c. kr. ministerstvu poljedelstva, a dobil je od njega z ukazom 9. dné februarja meseca 1881. l. št. 485/56 odlok, da se doslé ni še pokazalo, če je ameriansko trsje toliko varneje pred Phylloxero in bi se zavoljo tega moglo priporočati za nasájanje, ali da se je vender poslalo vinarskim šolam v Klosterneuburgu, Mariboru, Slapu, Gorici in Št. Mihelu takšno grozdno seme; zategadelj je počakati, kakó se obnesó poskušnje ž njim.

Sl. c. kr. ministerstvo poljedelstva je pa o tem predmetu imelo meseca januarja 1883 l. tudi enketno posvétovanje in centralni odbor meni, da je treba počakati uspeha tega posvétovanja.

ad d) Ta predlog je že rešen sam v sebi, ker ima še vedno veljavo ukrep občnega zbora 7. dné majnika meseca 1856. l., po katerem so učitelji ljudskih šol, ako pristopijo družbi, oproščeni letnega doneska. (Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je za zgradbo šole v Št. Andreži v Savinjski dolini 400 gld.

— (Naš uradni list) piše v današnji številki: Kakor doznamo iz gotovega vira, namerava visoka vlada poslati inženirja na Dolenjsko. Njegova naloga bode, ogledati okrajno cesto iz Krškega v Kostanjevico in trasirati novo cesto čez Gorjance. Nadejati se je tedaj, da želje prebivalstva, v deželni zboru tako toplo zastopane, ne ostanejo neizpolnene.

— („Sokolov“ Miklavžev večer) v sredo 5. dec. bode, kakor čujemo, prav zanimljiv. — Vršil se bode letos v dvorani Ljubljanske Čitalnice in mi ne dvojimo, da se bode ta pot Miklavžev večer prav vrlo obnesel, kajti imeni gospodov rediteljev (J. Paternoster in Pečnik) stanim k temu porok. — Prepričani, da bode tudi letos p. n. občinstvo radostno sledilo prijaznemu vabilu obče priljubljenega „Sokola“, opozarjamo na ta izreden in veselo-zabaven večer že danes, želed, da bi se ga izvolilo udeležiti tudi letos zopet v mnogobrojem številu. Spored Miklavževega večera pričujemo v jednej prihodnjih števil.

— (Iz Zagreba) se nam piše v 26. dan t. m.: Baron Ramberg pozvan je v Gödöllő in je nocoj tja odšel; brž ko ne bode sledilo v kratkem imenovanje bana, ali barona Filipovića ali grofa Khuena, dočim so vsi ostali kandidati zginoli iz puzorišča. Dobiček za Hrvate bo jedini, da so se rešili barona Živkovića, ki se je moral nazaj potegniti v Jurjevsko ulico, čeravno ni nikoli nič žalega storil — Magjarom.

— („Hrvatske Vile“) došla nam je 4. številka in podjetje postalo je redno ter je vsega priporočanja vredno. Vender nas je v tej številki nekaj prav nemilo zadelo, in to je océna ravno izdanih F. S. Vilhar-jevih skladeb. Ne glede na to, da je océna jako površna, pristranska, je to, kar piše g. Fr. Š. Kuhač o Preširnovi „Nezakonskej materi“, kar naravnost grozno. Kuhač piše: „Nezakonska mati. Oveča popievka za sopran. Po mom sudu nije to tekst za popievku, te dvojim, da če se koja pjevačica odlučiti tu poeziju (?) pjevati. To nije lirika, već vrlo barokna ideja, koju je pjesnik u stihove silio, ne imajući boljšega poema. Šteta je, da je glasba zbog toga toliko koliko izgubljena.“ „Nezakonska mati“ je tedaj barokna ideja! Kdo bi mogel pri Kuhačevj océni tega Preširnovoga bisera še resen ostati? Sreča, velika sreča, da je menda g. Kuhač jedini na širnem svetu, ki tako sodi o prekrasnej Preširnovj pesni!

— (Na prodaj) je Lebanovih „Skladeb II. zvezek“ ne le pri uredniku in založniku, nego tudi pri g. Viktorji Dolencu v Trstu (via Torrente, št. 2); pri knjigotroščih Giontičiji v Ljubljani, — Wokulatu v Gorici. Cena zvezku je 40 kr.

— (Premembe v Ljubljanskej škofiji.) Razpisana je dekanjska župnija v Kočevji do 31. dec. t. l. — G. Avgust Turk, kooperator v Borovnici, prestavljen je v Tržič, g. Josip Pekovec, kooperator v Spodnji Idriji, v Knežak.

Proti protinu in trganju, pri otrpnenji in vsakovrstnih unetjih pokazalo so je posebno uspešno Moll-ovo „Francosko žganje in sol“. Steklenica z navodom rabe stane 80 kr. Vsaki dan ga razpošilja po poštém povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. (690 1)

Tujci:

dne 26. novembra.

Pri Sloani: Salamon z Dunaja. — Schiller Fr. iz Beljaka

Pri Maliči: Roco z Dunaja. — Klein iz Prage. — Dr. Samec iz Kamnika.

Pri južnem kolodvoru: Haydn iz Gradca. — Ebner iz Trsta.

Umrli so v Ljubljani:

20. novembra: Marija Stač, delavka v predilnici, 30 let, Poljanska cesta št. 57, za jetiko vsled bramorka.
22. novembra: Jazez Repič, delavec, zdaj kaznjeneč, 43 let, Ulice na grad št. 12, za jetiko. — Ferdo Centrich, komij, 35 let, Rimska cesta št. 3, za jetiko.
23. novembra: Janez Niesner, umirovljeni štabni stražmešter, 75 let, Soteska št. 8, za oslabljenjem. — Anton Feichtinger, delavec, zdaj kaznjeneč, Ulice na grad št. 12, za jetiko. — Avguštin Gečelj, podobar, 54 let, Rožne ulice št. 21, za spridenjem krvi.

V deželnej bolnici:

20. novembra: Ivana Francelj, dekla, 20 let, za krojnično tuberkulozo.

21. novembra: J. J., delavec, blizu 40 let star, umirajoč iz Mengša v bolnico pripeljan.

22. novembra: Ana Regar, gostačeva hči, 19 let, za oslabljenjem.

23. novembra: Marija Jamnik, dekla, 23 let, za plućnico. — Andrej Celar, dninar, 30 let, za slučajno poškodbo na obrazu. — Jarnej Bizjak, gostač, 52 let, za otrovano krvjo.

24. novembra: Anton Lavrič, delavec, 24 let, za krvavenjem pluć.

25. novembra: Reza Paskali, kramarjeva žena, 32 let, za jetiko.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
26. nov.	7. zjutraj	735-95 mm.	- 0.8° C	brezv.	megla	3-50 mm.
	2. pop.	734-27 mm.	+ 2.9° C	sl. svz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	733-67 mm.	+ 4.6° C	sl. jz.	dež.	

Srednja temperatura + 2.2°, za 0.3° pod normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 24. novembra t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	96
Rež,	5	4
Ječmen	4	55
Oves,	2	92
Ajda,	5	4
Proso,	5	20
Koruza,	5	40
Leča,	8	50
Grah,	8	50
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	68
Maslo, kilogram.	—	96
Mast,	—	88
Špeh frišen	—	60
„povojen,	—	74
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	3 1/2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Telečje	—	68
Svinjsko	—	54
Koštrunovo	—	36
Kokoš	—	45
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	5
Slama,	1	87
Drva trda, 4 kv. metre	6	80
„ mehka, „	4	40

„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani
priporočila po nižej ceni
vožne liste
nemške in nemško-slovenske.

Od visoke vlade
švedskega kralja
privilegirani
Brezov balzam.
Njeg. Veličanstva
dr. Fr. Lengiel-ov

Že sam brezov sok, kateri teče iz breze, ako se navrta njeno deblo, je od pamtveka znan kot najizvrstnejše lepilo; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek. Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan neznatne luskinge od polti, ki postane vsled tega čisto bela in trda. Ta balzam zgledi na obrazu nastale gube in kozave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podeluje beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerece, nesno rudečino, zajedce in druge nesnažnosti na polti. Cena vrču z navodom vred 1 gld. 50 kr.

Zaloga v Ljubljani pri Jul. pl. Trnkoczy-ji lekarnarji; glavna zaloga na Dunaji pri W. Henn-u. (511-9)

Dunajska borza

dné 27. novembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld. 85 kr.
Srebrna renta	79 „ 30 „
Zlata renta	97 „ 70 „
5% marcna renta	93 „ 40 „
Akcije narodne banke	836 „ — „
Kreditne akcije	276 „ 10 „
London	120 „ 75 „
Srebro	— „ — „
Napol.	60 „ — „
C. kr. cekini	71 „ — „
Nemške marke	69 „ 30 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 119 „ 25 „
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld. 171 „ 25 „
4% avstr. zlata renta davka prosta	98 „ — „
Ogrska zlata renta 6%	120 „ — „
„ papirna renta 5%	86 „ 10 „
„ „ 5%	85 „ — „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „ — „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 115 „ 75 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119 „ 50 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	102 „ 80 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104 „ 50 „
Kreditne srečke	100 gld. 172 „ 50 „
Rudolfove srečke	10 „ 19 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 106 „ 25 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	216 „ 25 „

Stanovanje,

obstoječe iz sobe, sobice, kuhinje in zraven pripadajočega vrta, posebno pripravno za vrtnarja, se daje takoj v najem.

Natančneje v upravnistvu tega lista. (754-2)

V „Narodnem domu“ v Ptuj

(prejšnji „Hôtel Stadt Wien“)

daje se v najem s 1. majem 1884. leta

restavracija s kavarno

in drugimi prostori. (719-3)

Vse drugo poizve se pri gospodu dr. Al. Gregoriču, čitalničnem predsedniku in odvetniku v Ptuj.

Zgubil se je

mlad lovski pes

rujave barve z belo liso na prsih; čuje na ime „Hektor“. Kdor mi ga dovede, dobi znatno nagrado.

Makso Lavrenčič

v Hrenovicah pri Postojni.

Št. 7308. (748-3) (752-2)

Razpis.

V deželnej bolnici v Ljubljani je služba sekundarija z adjutom letnih 400 gld. in z začasno letno nagrado 150 gld. za službena opravila na blazničnem oddelku, s prostim stanovanjem v bolnici, z letno odškodnino 35 gld. za kurjavo in 7 gld. 20 kr. za svečavo, na dōbo 2 let za oddati, ki se pa po zadovoljnim službovanji lahko še dvakrat in sicer vselej za 1 leto podaljša.

Prošnje za to službo z dokazili o zdravniškem doktoratu ali vsaj o dovršeni medicinični fakulteti in slučajno o dosedanjem službovanji in o zmožnosti slovenskega ali kacega družega slovanskega jezika naj se

do 15. decembra 1883.

pošljejo vodstvu deželnih dobrodeltih naprav v Ljubljani.

Od deželnega odbora kranjskega,

v Ljubljani, dné 17. novembra 1883.

Deželni glavar: Thurn.